

Arrest

nr. 84 291 van 6 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 augustus 2008 trad verzoeker in het huwelijk met een in België verblijvende Pakistaanse vrouw.

1.2. Verzoeker diende op 22 december 2008 een aanvraag tot afgifte van een visum type D in teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 15 juni 2009 het gevraagde visum toe te staan

1.4. Verzoeker kwam op 2 februari 2010 het Rijk binnen en werd op 23 maart 2010 in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.5. Op 3 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 10 april 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Pakistan

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art 10 van de wet van 15.12.1980. om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Uit de aangebrachte stukken blijkt dat betrokkene en de echtgenote sedert januari 2011 onafgebroken leefloon genieten.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele of sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

Betrokkene is sedert 16.05.2011 ingeschreven voor een cursus Nederlands: hij schreef zich op 06.02.2012 in bij de VDAB als werkzoekende. De echtgenote schreef zich in bij een interimbureau: de datum van haar inschrijving is niet gekend. Er zijn een aantal verklaringen van kennissen van betrokkenen omtrent de integratie van betrokkenen: deze verklaringen kunnen niet aan de realiteit getoetst worden.

Betrokkene en de echtgenote hebben nog familie in het buitenland.

Betrokkene is in België sedert februari 2010; pas wanneer zijn verblijfsrecht in het gedrang komt, worden reële stappen ondernomen om werk te zoeken.

De resultaten van het hierboven vermeld onderzoek wegen niet op tegen het onafgebroken genieten van leefloon over een lange periode.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 9, eerste en tweede lid van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Hij verschaft volgende toelichting:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (art. 11 in fine).

Verzoeker wordt verweten dat hij niet over voldoende stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn familie te onderhouden;

Er kan wel geen einde aan het verblijf gesteld worden zo verzoeker een gezinsband vormt wat hier wel het geval is;

Hij woont nog steeds samen met zijn echtgenote Mevrouw [T. S.];

Beiden hebben ze één kind geboren op 16/01/2012 te TIENEN:

[B. H.]

Dit blijkt ten overvloede bij nazicht van het nationaal register zodat tegenpartij niet onwetend is over deze geboorte;

Dat tegenpartij geen rekening houdt en met deze geboorte e[n] met de huwelijksband;

Men kan de vader toch niet scheiden van zijn kind en echtgenote;

Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989,

Artikel 9

1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouder tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

De verwijdering van verzoeker van zijn kind is zeker en vast niet in het belang van het kind, integendeel!;

De moeder van het kind, de echtgenote van verzoeker, heeft niet de kans gekregen om haar standpunt naar voren te brengen zoals voorzien in het tweede lid van dit artikel 9;

De motivatie is dus verkeerd en voldoet dus niet aan de formele motiveringsplicht opgelegd door de wet van 29/07/1991 artikels 2, 3 en 5;

Verzoeker heeft het recht tot vestiging in BELGIE als echtgenoot van mevrouw [T.] en vader van zijn kind;”

2.2. Verweerder werpt op dat verzoeker tot een verblijf in het Rijk toegelaten werd op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en niet langer voldoet aan de in dit artikel gestelde voorwaarden, zodat kon besloten worden dat verzoeker niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Hij licht toe dat verzoeker werd uitgenodigd om toelichting te verschaffen inzake zijn bestaansmiddelen, tewerkstelling, familie en integratie en dat uit de aangebrachte stukken blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote een beroep doen op steunverlening via het OCMW. Verweerder betoogt dat deze niet betwiste vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen en zet uiteen dat ook rekening werd gehouden met de aard en hechtheid van verzoekers gezinsband, de duur van zijn verblijf in het Rijk en de banden met het

land van herkomst. Hij wijst erop dat niet blijkt dat verzoeker niet elders met zijn gezin kan verblijven, zodat zijn gezinssituatie de toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet verhindert. Tevens stelt hij dat verzoeker klaarblijkelijk de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat aan de formele motiveringsplicht werd voldaan en benadrukt hij dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking hebben.

2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat de vreemdeling die verzoeker vervoegde niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen om in de eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien en er derhalve een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoeker. Tevens wordt uiteengezet dat de aard en hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met het land van herkomst bij het nemen van de beslissing in aanmerking genomen werden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe op met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. Artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht om zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren. Daar de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd is kan geen schending van voormelde bepaling vastgesteld worden.

2.3.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 11 van de Vreemdelingenwet moet worden geduid dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde, gezien § 2, eerste lid, 1° van deze wetsbepaling, kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien hij niet meer voldoet aan een van de in dit artikel bepaalde voorwaarden. Verweerder kan deze beslissing nemen gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel. In casu werd verzoeker een eerste verblijfstitel afgegeven op 23 maart 2010, zodat verweerder het verblijfsrecht van verzoeker nog kon beëindigen.

Artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die zijn echtgenote wenst te vervoegen het bewijs moet aanbrengen dat deze beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 van dit artikel om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker en zijn Pakistaanse echtgenote sedert januari 2011 onafgebroken een leefloon hebben ontvangen van het OCMW te Tienen. Artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet stelt evenwel uitdrukkelijk dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen, niet in aanmerking worden genomen bij het beoordelen of een vreemdeling over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verweerder kon dan ook besluiten dat verzoeker niet aan de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voldoet. Alvorens op basis van deze vaststelling te kunnen overgaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker diende verweerder, gelet op artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder deze controle heeft doorgevoerd. De inlichtingen die verweerder verzamelde leren dat verzoeker pas sedert 2 februari 2010 in het Rijk is, dat hij bij zijn echtgenote verblijft, dat hij niet tewerkgesteld is, dat hij nog een cursus dient te volgen om Nederlands te leren en dat hij familieleden in het buitenland heeft. Het is niet kennelijk onredelijk om, nu verzoeker nog niet lang in België verblijft en er nog geen sprake is van een

duurzame integratie – die in beginsel kan afgeleid worden uit een goede kennis van de landstaal en de inschakeling in het economisch leven – en gelet op de aanwezigheid van verwanten in het buitenland te concluderen dat de banden van verzoeker in België niet van die aard zijn dat zij een beletsel vormen om zijn verblijfsrecht te beëindigen. Door bij zijn verzoekschrift een aantal moraliteitsverklaringen, het bewijs van inschrijving voor een taalcursus en stukken die erop gericht zijn aan te tonen dat hij en zijn echtgenote werkwilig zijn te voegen, doet hij geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn huwelijksband en met het gegeven dat zijn kind op 16 januari 2012 te Tienen geboren werd. Aangezien verzoeker zijn verblijfsrecht verwierf in functie van zijn huwelijk en de wetbepalingen waarvan verweerder toepassing maakte betrekking hebben op vreemdelingen die gehuwd zijn kan hij niet voorhouden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij gehuwd is met een Pakistaanse vrouw die in België verblijft. Er blijkt voorts niet dat het gegeven dat verzoeker vlak voor de bestreden beslissing werd genomen vader is geworden enige weerslag kan hebben op de vaststellingen van verweerder. De geboorte van het kind binnen het huwelijk toont immers enkel aan dat verzoeker een effectief huwelijksleven heeft met zijn echtgenote, hetgeen niet in vraag werd gesteld door verweerder.

De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker gescheiden wordt van zijn echtgenote en kind. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij enkel in België een gezin kan vormen met zijn vrouw en kind en dat deze hem niet kunnen vervoegen in zijn land van herkomst of elders. In dit verband moet worden opgemerkt dat, volgens de aan de Raad voorgelegde stukken, verzoeker en zijn echtgenote beiden de Pakistaanse nationaliteit hebben en het grootste deel van hun leven buiten België doorbrachten. Daarnaast moet nogmaals worden geduoid dat zij geen beroepsactiviteit in België hebben, dat zij, volgens een verslag van de wijkagent, geen of nauwelijks kennis hebben van de Nederlandse taal en dat zij geen gegeven aanbrengen waaruit een sterke verbondenheid met België zou blijken.

Een schending van artikel 11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van het artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat het genoemde artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Ten overvloede moet worden herhaald dat, zoals bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel reeds werd gesteld, de bestreden beslissing niet impliceert dat verzoeker en zijn kind van elkaar worden gescheiden en moet worden benadrukt dat verzoeker en zijn echtgenote (*“betrokkenen”*) de mogelijkheid geboden werd alle door hen dienstig geachte gegevens mee te delen, zodat hij niet kan stellen dat zijn echtgenote niet de mogelijkheid had om haar standpunt naar voor te brengen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK